

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1194/2013 z dnia 19 listopada 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji (Dz.U. 2013 L 315, s. 2), w zakresie w jakim dotyczy ono skarżącej; i
- Obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego naruszenia przez instytucje prawa w ocenie okoliczności faktycznych poprzez stwierdzenie, że doszło do zakłócenia cen ziaren soi i cen oleju sojowego uzasadniającego zastosowanie zdania drugiego art. 2 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego ⁽¹⁾.
2. Zarzut drugi dotyczący niemożliwości zastosowania drugiego zdania art. 2 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego, co uczyniły instytucje w niniejszej sprawie, do przywozów z członków WTO, ponieważ jest to sprzeczne z porozumieniem antydumpingowym WTO.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że ocena szkody nie uwzględnia okoliczności, która przerywa związek pomiędzy podnoszoną szkodą a podniesionym rzekomo dumpingowym przywozem z naruszeniem art. 3 ust. 7 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, 343, s. 51).

Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2014 r. – Carbio przeciwko Radzie

(Sprawa T-119/14)

(2014/C 151/32)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Cámara Argentina de Biocombustibles (Carbio) (Buenos Aires, Argentyna) (przedstawiciele: adwokaci J. Bellis i R. Luff)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1194/2013 z dnia 19 listopada 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji (Dz.U. 2013 L 315, s. 2), w zakresie w jakim dotyczy ono strony skarżącej, oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący popełnienia przez instytucje oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych poprzez stwierdzenie, że doszło do zniekształcenia cen soi i oleju sojowego uzasadniającego zastosowanie art. 2 ust. 5 akapit drugi podstawowego rozporządzenia antydumpingowego ⁽¹⁾.

2. Zarzut drugi, w którym podniesiono zostało, że art. 2 ust. 5 akapit drugi podstawowego rozporządzenia antydumpingowego, w znaczeniu nadanym mu przez instytucje w niniejszej sprawie, nie może być stosowany do przywozu z państwa będącego członkiem WTO, ponieważ takie stosowanie jest niezgodne z porozumieniem antydumpingowym WTO.
3. Zarzut trzeci, w którym podniesiono zostało, że ocena szkody nie uwzględnia czynników, które zrywają związek przyczynowy między domniemaną szkodą a domniemanym przywozem towarów po cenach dumpingowych, co stanowi naruszenie art. 3 ust. 7 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51).

Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2014 r. – Daimler przeciwko Komisji

(Sprawa T-128/14)

(2014/C 151/33)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Daimler AG (Stuttgart, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci C. Arhold, B. Schirmer i N. Wimmer)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 13 grudnia 2013 r. – SG.B.5/MF/rc – sg.dsg1.b.5(2013) 3963453 – GESTDEM 2013/4643;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący zwraca się przeciwko decyzji Komisji w sprawie jego wniosku potwierdzającego o udzielenie dostępu do dokumentów dotyczących postępowania na podstawie art. 29 dyrektywy 2007/46/WE ⁽¹⁾ w związku z odmową rejestracji określonych pojazdów przez Republikę Francuską.

Na poparcie skargi skarżący podnosi, co następuje:

1. Naruszenie prawa dostępu do akt

- Skarżący podnosi w tym miejscu, że Komisja błędnie zanegowała prawo dostępu do akt na podstawie art. 41 ust. 2 lit. b) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Twierdzi, że postępowanie na podstawie art. 29 dyrektywy 2007/46 dotyczy go bezpośrednio i indywidualnie. W tym charakterze przysługuje mu prawo dostępu do dotyczących go akt jako niezbędna przesłanka skutecznego wykonania jego prawa podstawowego do bycia wysłuchanym.

2. Naruszenie praw skarżącego wynikających z konwencji z Aarhus ⁽²⁾

- Skarżący podnosi naruszenie konwencji z Aarhus w związku z rozporządzeniem (WE) nr 1367/2006 ⁽³⁾. Dokumenty, do których skarżący chce uzyskać dostęp, zawierają informacje dotyczące środowiska. Dla odmowy ze względów ochrony bieżących postępowań dochodzeniowych nie ma powodów ani prawnych, ani faktycznych; w szczególności odmowie sprzeciwiają się wymogi określone w konwencji z Aarhus.